

af det ærede Medlem fra Randers (M. P. Jensen) om at nedsætte en Kommission. Ikke at jeg tror, at en saadan Foranstaltning i Diebliffet vilde føre til noget Resultat, ikke at jeg tror, at det under den nuværende politiske Tilstand vil være muligt at naae til Enighed; men det synes mig klart, at naar Sagen engang virkelig skal løses, vil det dog blive nødvendigt at gaa denne Vej; det er mig klart, at Sagen ikke er saa fuldt behøft og gennemtænkt, at vi uden fornøjede og alsidige Overvejelser vilde være istand til at føre den tilende. Naar jeg vender mig til det Forslag, som de tre ærede Medlemmer af Mindretallet have bragt frem, at vise Sagen tilbage til Udvalget, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke formaar, trods alle de Bemærkninger om det Modsatte, som ere fremførte af de ærede Herrer, at indse Andet, end at dette er et Vidnesbyrd ogsaa fra deres Side om, at Forslaget i og for sig, saaledes som det foreligger, ikke er egnet til at vedtages. Hvis det Modsatte virkelig var det ærede Mindretals Mening, er det mig aldeles ufatteligt, hvorfor det ikke simpelthen har anbefalet Forslaget til Vedtagelse, og saafremt det mente, at der var endel mindre væsentlige Ændringer deri at gjøre, hvorfor har det da ikke simpelthen nævnet disse Ændringer og indstillet dem til Vedtagelse? Hvad endelig angaar den Dagsorden, der er foreslaaet af det ærede Flertal, da ser jeg mig heller ikke istand til at stemme for den. Jeg kan ikke gjøre det, fordi den er et nyt Udtryk for den negative Politik, som jeg for mit personlige Bedkommende overhovedet ikke formaar at slutte mig til og mindst af Alt i en Sag som denne. Men jeg finder Anledning til udtrykkelig at tilføje, at jeg ikke anser de Udtryk, som i den foreslaaede Dagsorden ere benyttede, for paa nogen Maade at være uberettigede. Jeg vil ikke bestride, at den nuværende Regjering omfatter denne Sag med virkelig Alvor. Det falder mig ikke ind noget Dieblif at betvivle, at den virkelig nærer alvorlige Ønsker om at føre Forsvarssagen igjennem. Men Spørgsmaalet er ikke, om Regjeringen er alvorlig i denne Sag; Spørgsmaalet er, om den er alvorlig nok. Det er ikke tilstræffeligt, at man i en Sag som denne, som man har betegnet, og medrette, som Landets Livsraag, og som man samtidig er sig fuldt ud bevidst for sit Bedkommende ikke at være istand til at føre igjennem, det er ikke tilstræffeligt, at man indskrænker sig til Nar efter Nar at lægge den som et dødt Forslag paa Bordet, og dermed tror at have gjort sin Pligt. Og her maa jeg da tilføje et Par almindelige Bemærkninger. Det er

med fuldkommen Ret sagt af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), at det, der er Hemmeligheden i, at Regjeringen ikke formaar at føre Nogetsomhelst igjennem, er, at den ikke lægger sin Sjæl ind i sine Forslag. De ere ikke Andet end en Bunte af død Matulatur, intet Andet. Thi Tingen er, at i Virkeligheden er det slet ikke denne Regjerings egenlige, sande Opgave at føre Nogetsomhelst igjennem. Regjeringen føler — thi det føle Alle heri Landet, selv de mest Konervative — at der er en saadan Trang til Reforme og Fremskridt paa mangfoldige Omraader, at den ikke kan vægre sig ved, at den ligefrem tvinges af den offentlige Mening til at fremlægge Forslag baade om Dette og Hint. Men der er noget Andet, der staar for Regjeringen over enhver Sags Gjennemførelse. At faae sine Forslag gjorte til Love er ikke Hovedformalet for Regjeringen. For at nævne blot et eneste Exempel just i Sammenhæng med den Sag, her ligger for, vil jeg minde om, at paa Finantsloven har den høitærede Krigs- og Marine-minister foreslaaet en Bevilling til at forstærke Søforterne, et Spørgsmaal, han selv idag har fremdraget. Han har indskræpet os, at der findes intet Krudtmagasin paa Søforterne, som for Tiden er studsfikkert. Vi kunne længe nok glæde os over disse fortræffelige 14 Tommers Kanoner, som staa derude og skulle afværge et Bombardement; men samtidig ophjæs vi om, at den første fjendelige Granat gaar med Lethed ind i Krudtkamret og sender disse prægtige Kanoner op i Luften. Saaledes er Forholdet. Følgelig forelægger Ministeren Forslag til Bevilling for at raade Bod paa denne Mangel, en Bevilling, der sandelig ikke var særdeles stor. Han fremhæver paa det Stærkeste Uforsvarligheden af, om en saadan Bevilling ikke bliver given. Den negtes ham — og han tager det ganske roligt med et Skuldertræk. Jeg beder den høitærede Minister ikke misforstaa mig. Jeg nærer den høieste Grad af Sympathi for ham og vilde meget beklage, om just han var det Medlem af Kabinetet, der traf sig tilbage. Men jeg kan herten for hans eller for Landets Skyld indse, at det er onskeligt og rigtigt, at en Minister bliver rolig siddende paa sin Plads, hellere end at gaa, naar han ikke formaar at sætte sin Villie igjennem i en Sag som denne. Men dette hænger sammen med det, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) fuldstændig rigtigt forleden fremhævede som Hemmeligheden i den hele Tilstand. Denne Regjering, sagde han, har den særlige politiske Mission, den særlige politiske Opgave at kæmpe imod